

[Boligministeren.]

for at sige det mildt — ikke ret meget med tonen i fremsættelsestalen at gøre.

Efter bemærkningerne til forslaget sigter man mod en leje, der svarer til 15 pct. af bruttoindkomsten, og efter fremsættelsestalen regner man med 30.000 boligheder.

Hvorledes er så mulighederne for på dette grundlag at nå frem til en sådan lejefastsættelse? Så vidt jeg kan regne ud — og jeg skal erkende, at jeg har været meget betænkelig ved, om det facit, jeg var kommet til, kunne være rigtigt, så jeg har regnet det efter et par gange — så vil man, når man fordeler de 14 mill. kr. på 30.000 boligtagere, få en årlig lejenedsættelse på ca. 460 kr. pr. bolig eller omkring 38 kr. om måneden, selv med fastholdelse af det gældende driftstilskud. Det må dog vist være tvivlsomt, om man ved en subvention af denne størrelsesorden vil kunne nå frem til en lejefastsættelse på omkring 15 pct. af bruttoindkomsten, men måske den ærede ordfører for forslagsstillerne senere vil redegøre for de tanker, som man har gjort sig i denne retning, tanker, som i hvert fald ikke umiddelbart kan læses ud af forslaget eller fremsættelsestalen.

Jeg tror, at man vil kunne tilgodese de sociale hensyn i noget videre omfang, hvis man i stedet for at give denne subvention til boligen gav den i form af tilskud til dem, der virkelig har behov for en økonomisk håndsrækning til nedbringelse af lejen, og jeg mener, at der stort set har været enighed om det princip, at subventionen skal ydes til boligtageren, selv om jeg dog må bemærke, at det naturligvis altid kan diskuteres, om de gældende tilskudsregler efter de senere års prisudvikling fuldt ud tilgodeser hensynet til den økonomisk svagere stillede del af befolkningen.

Jeg er helt opmærksom på, at forslagsstillerne tilstræber en yderligere billigørelse af byggeriet ved rationel og industriel tilrettelæggelse af produktionen. Dette er imidlertid ikke noget nyt — det er stort set en afskrift af den gældende lovs § 2 — og forslagsstillerne peger ikke på særlige foranstaltninger for at nå dette mål, som ikke allerede findes i dag.

Jeg vil gerne sammenfatte mine bemærkninger derhen, at jeg har vanskeligt ved at se noget helt revolutionerende i

forslaget. Man ønsker i realiteten en genindførelse — og her vil jeg gerne understrege: endda kun en delvis genindførelse — af den finansieringsform, som fandtes i 1946-loven. Om mulighederne for at gennemføre dette skal jeg henvise til, hvad jeg allerede sagde i min indledning.

Jeg vil foreløbig afvente forslaget videre behandling her i tinget, idet jeg går ud fra, at forslagsstillerne vil belyse nærmere nogle af de problemer, jeg har peget på.

Ordføreren for forslagsstillerne (Arne Larsen): Jeg kunne forstå på den højtærede boligminister, at han nok havde en vis sympati for vort forslag om oprettelse af en boligfond — idet ministeren var inde på, at 1946-loven og dens finansieringspolitik var rimelig og rigtig og havde socialt sigte — men ikke mente, at der var politisk mulighed for at gennemføre det. Man kan selvfølgelig diskutere, hvad der er politisk mulighed for. Hvis man kunne regne med, at regeringen var virkelig interesseret i at vende tilbage til 1946-lovgivningen og den sociale støtte i boligpolitikken, ville den meget nemt kunne få støtte hertil af socialistisk folkeparti, og så er der jo et ret pænt flertal i tinget for at få gennemført en sådan politik.

Ligesom jeg var inde på det i min fremsættelsestale, vil jeg også i dag meget stærkt understrege, at socialistisk folkeparti lægger den allerstørste vægt på, at boligproblemerne får en tilfredsstillende løsning, at de bliver løst til bunds. Den situation, vi har på boligmarkedet i dag, er i meget skarp modstrid med befolkningens interesser; derfor finder vi det nødvendigt, at der handles effektivt, ikke med lapperier, og at folketinget tilrettelægger en afgørende og en ny boligpolitik.

Det er rigtigt, at boligproblemet rummer 2 hovedspørgsmål, nemlig spørgsmålet om at bygge mere rationelt og spørgsmålet om at bygge til tilfredsstillende priser. Det er tit sagt og konstateret, at vi har bolig-mangel, at boligen ene af alle varer i dag er en mangelvare. Det har flere grunde. Det er også sagt, at den eneste måde, vi kan klare problemet på, er at bygge os ud af bolig-mangelen. Dette er delvis rigtigt, men den anden side af problemet, den økonomiske, skal efter vor opfattelse også løses